

Van groot naar beter

'Van groot naar beter'. Deze vier woorden vatten het woon-verhaal op deze pagina's samen. De 65-jarige Lydia verhuisde dit jaar uit een voor haar te groot geworden huis naar een appartement. De eengezinswoning die zij achterliet, kwam daarmee vrij voor Etienne, zijn vrouw Marije en hun zoontje Sam. Een prachtig voorbeeld van hoe doorstroming win-win is voor alle betrokkenen.

Lydia: "Hier kan ik oud worden"

Lydia van Middendorp (65) werd geboren en getogen in Garderen, maar verhuisde vaak in haar leven, zelfs eens naar de Antillen. Ze heeft twee kinderen en vier kleinkinderen en werkt al 25 jaar op kantoor bij een eierpakstation in Barneveld. In april 2025 verhuisde ze binnen Barneveld van een eengezinswoning naar een appartement.

"Zo'n twintig jaar heb ik aan de Zwaluwstraat gewoond. Met mijn voormalig partner en ook een tijd alleen met mijn zoon. Dat was supergezellig, vaak had ik een huis vol met mensen; vrienden van mijn zoon, familie, burens. Maar op een gegeven moment ging mijn zoon het huis uit en ook mijn dochter met haar gezin had weer een eigen plek gevonden. Zij hadden een tijdje bij mij ingewoond. Zat ik hier in mijn eentje. Ik vond het vreselijk. Begrijp me niet verkeerd hoor, ik lees graag, ben graag creatief bezig en hou van rust. Maar dit was wel héél rustig."

Enorme tuin

"Ik dacht ook: 'Jee, wat moet ik in mijn eentje met zo'n groot huis met drie slaapkamers, een zolder en zo'n enorme tuin?'. Als ik straks met pensioen ben, wil ik niet alleen maar

met het huis en de tuin bezig zijn. En: ik wil niet die oma zijn die te vaak om hulp vraagt. Ik heb het gezien bij mijn moeder toen ze nog leefde. Van de een op andere dag zag ik haar oud worden. Kon ze amper uit de stoel om met de rollator naar de wc te gaan."

Schuldig

"Ik voelde me ook een beetje schuldig om in mijn eentje in zo'n groot huis te wonen. Vrienden van mijn zoon vertelden wel eens over de woningnood en ook collega's op het werk hadden het erover dat hun zoon of dochter na lang zoeken nog altijd thuis woonde. Dus ik heb de woningstichting benaderd en aangegeven: ik wil kleiner wonen."

Blij

Vanzelfsprekend wil Woningstichting Barneveld waar mogelijk bewoners stimuleren en helpen door te stromen 'van groot naar beter'. Lydia: "Ze hebben werkelijk alles gedaan om te helpen. Na lange tijd zoeken, kwam dit appartement vrij. Een vriendin woonde hier al in het appartementencomplex en ik dacht; wow dit is een leuk huis. Toen ik het telefoontje kreeg dat ik de woning kreeg, kwamen de tranen in mijn ogen, dat maakte me zó blij."

Toevallig

“Het was zó toevallig; bleek dat mijn dochter bij zorgboerderij Het Paradijs had samengewerkt met de nieuwe huurster van mijn oude woning. Ik was blij dat ze alles - een bijkeuken, overkapping, vaste zoldertrap - wilden overnemen. Daar hoefde ik niks voor te hebben. Want nu kon ik het allemaal zo achterlaten.”

Laatste plekje

“Voor mij kan het niet beter. Je hebt hier alles; de dokter, supermarkt, de kapper. Dit is mijn laatste plekje. Dat is niet donker denken hoor. Hier kan ik oud worden. Ik ben zo blij dat ik een plekje heb gevonden waar ik gewoon helemaal gelukkig ben.”

Etienne: “We hebben zoveel geluk gehad”

Etienne van de Beek (31, geboren in Voorthuizen, getogen in Barneveld) en Marije Overgaauw (28 uit Leidschendam) ontmoetten elkaar in coronatijd en maakten samen vanaf de winter van 2022 een lange reis naar Australië en Nieuw-Zeeland. “In Australië bezochten we een oom en daarna kochten we in Nieuw-Zeeland een schoolbus waarmee we rondgereisd hebben. Dat was fantastisch. Zoveel vrijheid. En het is zo’n relaxed land.”

Kopen

En toen bleek Marije zwanger van Sam (nu 1,5 jaar) en ging het stel terug naar Nederland. Ze huurden van vrienden tijdelijk een appartement en gingen ondertussen op zoek naar een eigen plek. “We hebben wel nagedacht over kopen, maar dat was met de zwangerschap van Marije lastig. Ik werk in de horeca, voor mij was het niet zo moeilijk werk te vinden. Maar op één salaris konden we geen huis kopen.”

Voor Sam

Dus richtten ze zich op een sociale huurwoning. “Op mijn 18e heb ik me direct ingeschreven en samen stonden we 12 jaar ingeschreven. We wilden graag iets met een tuin, voor Sam natuurlijk. We hebben veel gereageerd op eengezins-woningen maar vaak werden we het op het laatste moment niet.”

En toen kwam de woning van Lydia aan de Zwaluwstraat vrij en verhuisde het jonge gezin april 2025 naar hun nieuwe thuis. “Wij waren meteen heel enthousiast over deze woning. Dicht bij het dorp, met een gigantische achtertuin. De woning was ook net verduurzaamd, dus het is heel goed geïsoleerd en er liggen zonnepanelen op het dak.

We hebben er ook zelf nog flink wat aan gedaan. Nieuwe vloeren, laten stucen, geschilderd. En we hebben zelf een nieuwe keuken geplaatst. Er komt een nieuwe schutting en we gaan de achtertuin aanpakken zodat die kleine jongen er kan voetballen.”

Klein wereldje

“Heel toevallig kenden we de vorige bewoonster en haar dochter en zoon. Echt een klein wereldje. We zijn blij dat er een aanbouw aan zat en een vaste trap naar zolder. We zijn nog bij mevrouw Van Middendorp in haar appartement geweest om de overname te regelen. Het is heel fijn voor ons dat zij deze keuze naar een appartement heeft gemaakt. We hebben daarmee zóveel geluk gehad. Je hoort van die horrorverhalen van mensen die ongelofelijk lang zoeken. Ik denk ook wel dat veel jongeren vergeten zich in te schrijven. Ik zou dan ook zeggen: schrijf je in, want wat is nou een tientje per jaar?”